

изъ улицитѣ, а Калцунчо се върналъ въ къщи. Мушналь ибрика въ хамбаря, напълнилъ го догоре съ кукурузъ и хвъркналь кѣмъ срѣдъ село.

Грънчарьтъ тъкмо билъ разпегналь.

— Хайде сега, грънчарко! Кукурузъ искаше, ето ти кукурузъ! Но ако не можешъ да поправишъ ибрика, да знаешъ, че двама съ баба Калцунка съ камъни ще те гониме. И хемъ кукуруза ще си вземеме, хемъ всички грънци и паницы ще ти изпотрошимъ.

— Не ме е страхъ мене. Ти нали си на баба Калцунка внуче.

— Нейно съмъ.

— Знамъ я азъ. Оная очилатата, щърбата, дето не дава на Бога тамянь, знамъ я. Ще видишъ само, какъ ще поправа азъ ибрика, та ще ме дири после баба ти да ми даде още кукурузъ.

— Ха, почвай, де!

— Сега, — а, сега.

Изсипаль грънчарьтъ кукуруза въ човала, па заразглеждалъ ибрика, подсмиваль се и си казвалъ:

— Каква баба, ей, каква баба! Какъ е можала да държи тоя мръсенъ ибрикъ до сега!

— Ха почвай, де! — подканиль го нетърпеливо Калцунчо. — Кжде ти е фабриката?

— Ей я тука, въ колата!

Погледналь кѣмъ колата Калцунчо, а грънчарьтъ дигналь ибрика и го пухналь о земята.

— Олеле - е - е, какво направи! — заплакало бабиното внуче. — Нали само шопорче да му турнешъ! Олеле - е - е - е, баба ще ме пребие!

— Мълчи бе, момче, — започналь да го утешава грън-

чарьтъ — знамъ я азъ баба Калцунка, нѣма да те пребие, нали ти е казала да го поправимъ. Ето го!

Взель той изъ каруцата единъ новъ ибрикъ и му го пухналь въ ржцетѣ.

— Вижъ ли, какъ свѣти! Ха носи го сега на баба Калцунка. Носи ѝ и много здраве отъ мене, тя ме знае, па ѝ кажи да